

| Met een garagepoort op één hoog...

A

alst is van oudsher een industriestad. En daarvan zijn nog heel wat sporen over. Aalst, de stad van priester Daens en Louis Paul Boon. De binnenstad is bezaaid met oude en nog oudere industriële panden. Vele staan er leeg en verwaarloosd bij. Een enorm potentieel voor een nieuwe woonvorm. Niet dat de lofts als paddestoelen uit de grond schieten. De loft van Bart en Ilse De Doncker is een gelukkige uitzondering. Ze kochten een oud fabriekje op de Aalsterse rechteroever, op een steenworp van de Dender. Twee jaar bloed, zweet en tranen... maar ook best veel verbouwplezier. Het werd een project waar ze beiden hun tanden konden in zetten.

Wit is altijd schoon

Bart en Ilse kochten het pand drie jaar geleden. Een impulsieve aankoop, maar ze hadden de 'klik' gevoeld. En een klik mag je nooit negeren... Gelijk hadden ze. Vroeger was in het pand een zeilmakerij gevestigd. Het gebouw was twee verdiepingen hoog, maar het was een lege doos. Ze verdeelden het gebouw

in twee niveaus: onderaan kwam een garage en een atelier voor de knutselgrage Bart. Op de eerste verdieping werd een riante woonplek ingericht. Persoonlijk, creatief, budgetvriendelijk bovendien. En ondanks het industriële karakter, is de sfeer er vooral warm, gezellig, knus. Op ons voorstel tot huisruil gingen ze niet in. Jammer...

De constructie en de indeling van de loft werden gebaseerd op de lijnen van het dak. Er kwam een gang onder iedere lichtstraat.

De industriële kenmerken zijn niet weggehaald of verborgen. Integendeel. De buitengevel is, op de toegangspoort na, helemaal intact gebleven. Zelfs de ramen – met betonnen kaders – zijn behouden. Je moet het hen nageven : ze keken op geen moeite. Want één voor één werden de vuile, matglazen en gebroken venstertjes eruit gehaald en vervangen door nieuw glas.

De toegang is vrij discreet. Een box bijna. Naast een nieuwe inbouwkast – met lift zowaar – staat (nog) een oude, gerecupeerde trap. Een voorlopige oplossing. Maar... was Bart geen trappenmaker? 'De keuze is zo moeilijk,...' lacht hij het probleem weg. Tja, als je bij de bron zit...

Op de verdieping is alles wit. Wit is altijd schoon, maar het kan ook kil overkomen. Niet hier. Het geeft extra patine aan de

oude bakstenen muren. De bakstenen geven de loft iets massief, ruw, onafgewerkt. Iets... onovertroffen. En het wit weerkaatst gul het daglicht, dat door het dak over de hele verdieping binnenvalt. Ook hier kozen ze niet de weg van de minste weerstand. Het typische fabrieksdak – shed-dak of zaagtanddak voor kenners – gaf hen een zicht op de hemel, maar niet voor niets. Ze behielden het daktype, maar ze reconstrueerden het helemaal en eigenhandig. De constructie werd verstevigd, geïsoleerd en van helder glas voorzien. Regendruppels laten het zich welgevallen. En Bart en Ilse? Die genieten van het vrolijke getik. Het is maar hoe je het bekijkt... of beluistert.

Dit is een loft in de pure zin van het woord : een voormalig industrieel gebouw, verbouwd tot woning en gebruik makend van de grote, open ruimte. Het zou zonde geweest zijn om de woonoppervlakte in te delen in klassieke kamers. Dat hebben ze ook niet gedaan. Op een subtiele manier deelden ze de ruimte wel in 'compartimenten' in. Met eenvoudige gipskartonnen wanden creëerden ze – witte – boxen. Erin, ertussen of erachter bevinden zich alle woonfuncties. De wanden raken het plafond niet, waardoor je het gevoel van ruimtelijkheid blijft behouden. Het moet zalig zijn om hier aan je bureau te zitten. Door de nis, kijk je naar wie zich in de zithoek of aan tafel bevindt. Of praat je met wie in de keuken achter je aan het kokkerellen is.

De keuken wacht – net als de trap – op de definitieve afwerking. Maar ideeën moeten rijpen, dat is al vaker bewezen. Beiden waren ze ervan overtuigd dat een aparte kookhoek voor hen de beste oplossing was. Gescheiden van de eethoek. Netjes en discreet. Ondertussen is al gebleken dat gasten toch

Samen genieten aan de brede keukentafel. De keuken is de pleisterplaats van de loft geworden. De eettafel in de woonkamer is het resultaat van Barts creativiteit. Met restjes van de plankenvloer, knutselde hij deze riante feestdis in elkaar.

liever gewoon aan de keukentafel aanschuiven voor een babbel met de kok, voor een aperitiefje... voor een hapje uit het vuistje... voor een volledig diner zowaar... Goed, ook deze formule werkt.

| Gerecupereerd design

De badkamer is de eenvoud zelve. En tegelijk een staaltje raffinement. Een zelf ontworpen en uitgevoerd badkamermeubel doet dienst als wastafel en bergplaats. Door het kist-systeem móet je het er wel netjes houden. De douche is een grote nis – op gezinsformaat – met natuurstenen tegeltjes afgewerkt. De glazen wand was bij nader inzien niet echt nodig geweest. Het water loopt netjes weg via een geultje in de vloer. En het bad? Gerecupereerd van Barts oma. Gietijzeren nostalgie op pootjes...

Bart en Ilse leven op het ritme van de zon. Aan de meterslange raampartijen hangen geen gordijnen. Maar 'vroeg wakker'

Een dakterras met deze afmetingen maakt het gebrek aan een tuin ruimschoots goed. De garagepoorten hebben al vaak hun diensten bewezen, ook als het pijpenstelen regent.

heeft ook zo zijn voordelen, is hun beider ervaring. Hoe design kan een slaapvertrek zijn? De bewoners van deze loft geven je het nakijken. Het duur uitzienende king-size bed bestaat uit... twee afgedankte, aan elkaar gelaste ziekenhuisbedden. Mét regelbare hoofdeinden. Luxe op gerecupereerde wijze!

| Binnen en buiten

'Pièce de résistance' is ongetwijfeld hun toegang naar het terras. De twee metershoge en -brede ramen zijn eigenlijk garagepoorten. Sectionaalpoorten, waarvan de panelen vervangen werden door glas. En ze werken! Met een eenvoudige beweging wentelen de poorten zich omhoog. Aannemers verklaarden hen gek. Bart en Ilse hielden echter voet bij stuk. Ondertussen hebben de poorten al een lange, hete zomer hun diensten bewezen. De overgang tussen binnen en buiten vervaagt. Dit is gewoon vakantie!

Het grote terras was een onverhoopte meevaller. Stel, je wil in het stadscentrum wonen én je wil een grote, rustige buitenruimte? De oplossing was in dit geval de gegeven situatie naar hun hand te zetten: Bart en Ilse kochten het dak (alleen het dak!) van het aanpalende pand, werkten het af met houten planken. Er kwamen een waterpartij en enkele exotische planten. En het zicht op het Aalsterse stadscentrum kregen ze er gratis bij. Het idee van een huisruil blijft spoken...